

Книга пророка Йоїла і Лаодикійська Церква адвентистів сьомого дня - Номер двадцять два

Jeff Pippenger
2026-01-02

Номер двадцять два

Ми були на півдорозі в розгляді чотирьох згадок про давній Ізраїль як «покоління гадюк» у попередній статті. У Євангелії від Матвія і Йоан, і Ісус називають фарисеїв і садукеїв поколінням гадюк. Йоан представляє початок випробувального процесу, що видно з його вчення: Ісус, який прийде після нього, ґрунтовно очистить Свій тік. Ісус доповнив започаткований Йоаном процес випробування, включивши до нього суд, коли згадав про царицю Шеви та Ніневію. Суд відбувається в четвертому поколінні, і одна група на суді виявляє себе як змії, бо їхнім батьком є диявол. Ісус також порушив питання про четверте покоління, яке шукає знамення, тоді як знамення було просто перед очима.

У двадцять третьому розділі Матвія проголошено «горе» фарисеям і саддукеям, а процес випробування та суду знову пов'язується з останнім поколінням. Двадцять другий розділ готує тло для проголошень «горе» у двадцять третьому розділі.

Коли фарисеї зібралися разом, Ісус запитав їх, кажучи: Що ви думаєте про Христа? Чий він син?

Кажуть Йому: Син Давидів.

Він каже їм: Як же Давид Духом називає його Господом, говорячи: «Господь сказав Господеві моему: Сядь праворуч мене, доки не покладу ворогів твоїх підніжком ніг твоїх»? Якщо ж Давид називає його Господом, то як він йому син?

І ніхто не міг відповісти йому й слова, і від того дня ніхто вже не наважувався більше ставити йому запитань. Матвій 22:41–46.

Коли двері зачинилися для будь-якої подальшої взаємодії, Ісус у наступному розділі виголошує вісім «горе». У тринадцятому вірші «горе» стосується зачинення дверей до Царства Небесного. Саме з небесних дверей виливається пізній дощ. Ці вісім «горе» стосуються тих, хто заявляє, що відкриває двері, які ніхто не може відкрити, і зачиняє двері, які ніхто не може зачинити. У видінні сестри Вайт було показано тих, які не пішли за Христом у Святе Святих, але надсилали свої молитви до порожнього Святого місця, де Сатана, удаючи Христа, змушував їх вважати, що все гаразд. Вони знову відкрили Святе місце і зачинили Святе Святих.

Багато хто з жахом дивиться на дії юдеїв, які відкинули й розіп'яли Христа; і, читаючи історію Його ганебних наруг, вони вважають, що люблять Його і що не відреклися б від

Нього, як Петро, і не розіп'яли б Його, як юдеї. Але Бог, Який читає серця всіх, випробував ту любов до Ісуса, яку вони заявляли, що мають. Усе небо з найглибшим інтересом стежило за прийняттям першої ангельської вістки. Але багато хто, хто заявляв про любов до Ісуса і проливав сльози, читаючи розповідь про хрест, насміхалися над доброю вісткою про Його пришествя. Замість того щоб прийняти вістку з радістю, вони оголосили її оманною. Вони зненавиділи тих, хто любив Його прихід, і вигнали їх із церков. Ті, хто відкинув першу вістку, не отримали користі від другої; ані опівнічний крик, який мав приготувати їх увійти з Ісусом вірою до Святого Святих небесної святині, не приніс їм користі. І, відкинувши дві попередні вістки, вони так затьмарили своє розуміння, що не бачать жодного світла в третій ангельській вістці, яка показує шлях до Святого Святих. Я побачила, що, як юдеї розіп'яли Ісуса, так і номінальні церкви розіп'яли ці вістки, і тому вони не знають шляху до Святого Святих і не можуть скористатися заступництвом Ісуса там. Подібно до юдеїв, які приносили свої марні жертви, вони возносять свої марні молитви до відділення, яке Ісус залишив; а Сатана, задоволений цією оманною, приймає релігійний вигляд і спрямовує думки цих так званих християн до себе, діючи своєю силою, своїми знаменнями та лжечудесами, щоб міцно втримати їх у своїй пастці.

Чотирнадцятий вірш — горе за пожирання домів вдів і довгі молитви. Горе п'ятнадцятого вірша — за те, що вони роблять своїх новонавернених удвічі більшими дітьми пекла, ніж були самі. У віршах із шістнадцятого по двадцять другий злі клянуться храмом.

Це не слова сестри Вайт, а слова Господа, і Його посланець передав їх мені, щоб передати їх вам. Бог закликає вас більше не діяти всупереч Йому. Було дано багато настанов щодо людей, які називають себе християнами, коли вони виявляють риси сатани, протидіючи духом, словом і ділом поширенню істини та безперечно йдучи шляхом, куди веде їх сатана. У закам'янілості свого серця вони захопили владу, яка жодним чином їм не належить і яку їм не слід здійснювати. Каже великий Учитель: «Я переверну, переверну, переверну». У Батл-Кріку люди кажуть: «Храм Господній, храм Господній — це ми», але вони користуються звичайним вогнем. Їхні серця не пом'якшені й не скорені Божою благодаттю. Manuscript Releases, том 13, 222.

У віршах двадцять третьому і двадцять четвертому горе — за нехтування справедливістю, милосердям і вірністю. Вірші двадцять п'ятий і двадцять шостий — про удавання очищення зовнішнього боку чаші, але не внутрішнього.

«Маємо ж цей скарб, — продовжив апостол, — у глиняних посудинах, щоб велич сили була Божа, а не наша». Бог міг би проголосити Свою правду через безгрішних ангелів, але це не Його план. Він обирає людей, обтяжених немочами, як знаряддя у здійсненні Своїх задумів. Безцінний скарб покладено в глиняні посудини. Через людей Його благословення мають бути передані світові. Через них Його слава має засяяти посеред темряви гріха. Дії апостолів, 330.

Далі двадцять сьомий і двадцять восьмий вірші називають нечестивих побіленими гробами, пов'язуючи це з Шевною з двадцять другого розділу книги Ісаї, де Шевна величався чудовою гробницею, яку він будував, але в якій ніколи не буде, бо Бог мав викинути його зі

Своїх уст на далеке поле. Далекє поле представленє гробницею брєхливого пророка з Бєт-Елу, який спричинив, щоб непокірного пророка поховали в тїй самїй гробницї. Тодї восьмє «горе» каже:

Горє вам, книжники й фарисєї, лицєміри! Бо ви будуєтє гробницї пророків і прикрашаєтє пам'ятники праведників, і кажєтє: Якби ми жили за днів наших батьків, то не були б спільниками з ними в кровї пророків. Тому ви самї свїдчите проти себе, що ви діти тих, які вбивали пророків. Тож довершіть міру ваших батьків.

Змїї, роде гадючий, як утечєтє ви від засуджєннє до пєкла?

Тому, ось, я посилаю до вас пророків, і мудреців, і книжників; і деяких із них ви вб'єтє й розпнєтє; а деяких бичуватимєтє у ваших синагогах і переслїдуватимєтє з міста в місто; щоб на вас прийшла вся праведна кров, пролита на землі, від кровї праведного Авєля до кровї Захарїї, сина Варахїї, якого ви вбили між храмом і жертвником.

Истинно кажу вам, усе цє прийде на рїд цєй. Матвїя 23:29-36.

У цьому уривку відбуваєтєся суд над змїями, тобто над порїддям гадючим. Суд у цьому уривку ґрунтуєтєся не на свїдченнєх царицї Савської та Нїневїї, а на кровї від Авєля до Захарїї. Четвертє поколїннє, що є порїддям гадючим, судитєся на підставї двох свїдків із зовнїшньої історїї стародавнього Ізраїлю і двох свїдків із внутрїшньої історїї стародавнього Ізраїлю. Третїй роздїл Луки — цє останнє з чотирьох послань на гадюк четвертого й останнього поколїннє, і він є просто паралєллю до третього роздїлу Матвїя. Цї чотири послання вказують, що під час остаточного суду над домом Божим, у четвертому поколїннї, один клас виявить свїй характер як сини й дочкї Сатани, а інший — як сини й дочкї Бога. Процєс випробуваннє, що започатковує відокремлєннє, починаєтєся тодї, коли вісник, який готує дорогу Посланцевї Заповїту, підносить свїй голос у пустєлі.

У священному переплетєннї Писання імена — не просто ярлики, а прошепотанї пророцтва — другим спївом, проспіваним під поверхню історїї, що відкриває серцє викуплєннє. Коли значєннє імен нащадків від Адама до Ноя скласти в однє рєчєннє, постає послання, якє відповідає історїї, представлєній родоводом. Адам означає «людина», а Сиф — «призначєний». Енос означає «смертний» (схильний до смертї), а Кєнан — «смуток». Через «хвалу/благословєннє Бога» (Махалалєл) Небо «зїйдє» (Яред). Небо зїйшло як «присвячєний або помазаный» (Енох), який через свого сина Мафусаїла («коли він помрє, будє послано») проголосив звїстку про суд. Його смерть стала б кульмінацїєю «могутнього» вилїву Святого Духа, представлєнного Ламєхом («подих»), у поєднаннї з Мафусаїлом, як Опівнїчний Клич поєднався з другим ангєлом. Мафусаїл був другим ангєлом, а Ламєх — Опівнїчним Кличем, що досяг кульмінацїї під час потопу за днів Ноя.

Зводьчи до сутї, цї імена проголошують: «Людинї було визначєно бути смертною, підвладною скорботї й смертї, внаслідок першого Адама; алє через Божє благословєннє Христос присвятив Сєбє, щоб зїйти, проголошуючи суд через Свою смерть на хрєстї, після чого відбулося могутнє вилїттє Святого Духа».

Ці десять імен узагальнюють євангельське послання, простежуючи історію землі від створення до пізнього дощу й кульмінаючи Другим Пришествям. Ця символіка, прихована в іменах, має свій відповідник в Об'явленні. Буття представляє альфа-родовід, а 144 000 з Об'явлення 7 — омега-сповнення в запечатаному останку.

Юда означає «хвала», Рувим означає «ось, син», Гад означає «удача/загін», Ашер означає «щасливий/благословенний», а Нафталі означає «боротьба». Манасія означає «спричиняє забуття», Симеон означає «слух», Левій означає «приєднаний/прикріплений», Іссахар означає «нагорода», Завулон означає «честь/оселя», Йосип означає «примноження», а Веніямін означає «син правиці».

Ті, що йдуть за Левом із племені Юдиного, є синами Божими, благословенні доброю долею і, проходячи випробування, борючись із Богом, як Яків. Через цю боротьбу їхні гріхи забуваються в процесі освячення, який здійснюється через слухання Божого Слова, що, своєю чергою, поєднує їх із Христом у завітних взаєминах. Їхня нагорода — у честі перебувати з Христом на Його престолі, сидячи в небесних місцях, коли Бог використовує їх, щоб помножити Своє Царство, кличучи велике множество з Вавилону як синів Своєї правиці.

Шість синів Лії — Рувим, Юда, Симеон, Левій, Іссахар і Завулон. Її служниця Зілпа, ім'я якої означає «пахуча крапля», мала двох синів — Гада і Ашера. Два сини Рахілі — Йосип і Веніямін. Ім'я служниці Рахілі Білги означає «сором'язлива або полохлива», а її синами були Дан і Нафталі. У пророчому аспекті наведений тут родовід пропонує кілька напрямів для розгляду. На відміну від альфи і десяти поколінь у п'ятому розділі Буття, омега має дванадцять нащадків із властивими їй специфічними пророчими змінними. У ста сорока чотирьох тисячах Дан не згадується, а Манасія замінив свого брата Єфрема.

Альфа-родовід Буття відповідає омега-родоводу Одкровення, бо Буття розкриває божественне діяння Христа у спасінні, а Одкровення вказує на тих, хто в омега-сповненні того альфа-пророцтва досконало сповнює саму ту обітницю й пророцтво, викладені в альфа-пророцтві.

Застосування цих двох ліній часто здійснюється богословами, але ніколи з позиції методології «рядок на рядок». Два родоводи в Бутті та Об'явленні є двома свідками того, що Бог говорить на вторинному рівні. Одна мова — це письмове свідчення, як воно записане, а вторинна лінія в межах цього свідчення подається на символічному рівні. Зазвичай богослови не заходять далі поверхневих спостережень про послання, передане через значення імен у Бутті та Об'явленні. Вони розглядають побачене як новинку, що більше говорить про їхню власну людську мудрість, як про це свідчить їхня святенницька здатність бачити метафору в значеннях імен. Вони ніколи не бачать послання, викладеного у дванадцяти синах Ізмаїла. Вони не бачать належним чином родоводів Ісуса у Матвія та Луки. Вони не бачать родоводів останніх семи царів Юди та останніх семи царів Ізраїлю, перших семи царів Юди або перших семи царів Ізраїлю.

Коли я кажу, що вони не бачать, я маю на увазі: якщо спитати Google, чи є вчення про ці родоводи, відповідь буде «так» щодо Буття: від Адама до Ноя, і «так» щодо ста сорока чотирьох тисяч. Та чи розглядають вони в такому ключі десять нащадків Аврама в одинадцятому розділі Буття? Ні. Чи застосовують вони родовід Каїна і родовід Сифа? Так, але настільки далеко від справжнього змісту, ніби йдеться зовсім про інше. Вони, без сумніву, звертаються до родоводів Христа в Матвія і Луки, але знову дуже далекі від суті. Чому це важливо, запитаєте ви? Тому що я маю намір дати огляд цих пророчих ліній родоводів і хочу одразу чітко сказати, що прагну визначити значущість четвертого покоління як символу біблійного пророцтва. Огляд цих родоводів у цьому допоможе, але було б недбалістю з чийого-небудь боку думати, що простий підсумок того, що піде далі, — це все, що потрібно зрозуміти про ці лінії родоводів.

Після родоводу від Адама до Ноя ми знаходимо дві лінії родоводів у четвертому і п'ятому розділах Буття. Ці дві лінії представлені нащадками Каїна та нащадками Сифа. На відміну від родоводу від Адама до Ноя, який подає десятьох нащадків, у лініях Сифа й Каїна названо по вісім нащадків. З цієї причини їх слід розглядати як два періоди по чотири. Сиф і Каїн є символами завіту, і Каїн представляє тих, хто, як в Ісаї 28 і 29, укладають завіт зі смертю, який буде скасований, коли пройде всепоглинаючий бич. Це ті, хто буде своїми на піску. А ті, хто буде на Скелі, укладають завіт життя, як показано в другому розділі Першого послання Петра: це ті, що скуштували, що Господь добрий, і є "вибраним родом". "Багато" будують на піску, але "мало" — вибрані.

Родовід Каїна — це бунтівний акорд у симфонії імен, бо ці імена уособлюють людську славу — марну, таку, що веде до безцільного блукання після небесної карі. Знехтувавши застереженням, рід Каїна сповідує лжебожественність, зодягнену в мстиву людську силу, втілену в людських мистецтвах, що кує залізну культуру; прекрасну, але насильницьку й позбавлену надії. Це останнє твердження підсумовує послання восьми поколінь Каїна, яке впливає з імен.

Рід Сифа відповідає роду Каїна благодаттю. У людській немочі, відміряній людству, тим, хто взиватиме до Бога, їхній смуток обернеться на хвалу, коли небо зійде. Вірно йдучи шляхом, що веде до слави, протягом випробувального періоду, доки вигук «надія» не принесе спокій, через води визволення. Останнє твердження — це огляд послання у восьми поколіннях Сифа, що впливає з імен.

Підстава для поділу восьми поколінь на дві групи по чотири покоління закладена на першому етапі завіту, коли пророцтво про поневолення в Єгипті визначено як 400 років, а також зазначено, що ці 400 років закінчатимуться в четвертому поколінні. Коли свідчення Павла включено до пророцтва альфа-завіту, це дає два періоди по 215 років, кожен із яких складається з чотирьох поколінь. Вісім поколінь у межах 430 років становлять два періоди по 215 років. Перший період представлений добрим фараоном, який знав Йосипа. Через 215 років з'явився новий фараон, який не знав Йосипа. Тоді почався наступний період із чотирьох поколінь.

Такий поділ на вісім поколінь, порівну розділених на два періоди, кожен із яких чітко окреслено як окремих період із чотирьох поколінь, підтримує застосування восьми поколінь Каїна і Сета в однаковий спосіб. Коли таке застосування здійснюється, вісім поколінь Сета узгоджуються з вісьмома поколіннями Каїна. Каїн уособлює багатьох, які отримують знак звіра, а Сет уособлює небагатьох, які отримують Божу печать. Каїн є знаком людства, а Сет — знаком людства, поєднаного з божественністю, у контексті завіту Ноя, тоді як родова лінія Йосипа й Мойсея — у контексті завіту Аврама.

Далі, в одинадцятому розділі, родовід обраного народу представлений десятьма іменами — від Сима до Аврама. Одинадцятий розділ — це оповідь про Вавилонську вежу, а також про родовід обраного народу, представлений Авраамом. Одинадцятий розділ представляє обраний народ, який мав увійти в потрійний завіт із Богом. Третім і останнім кроком була жертва Ісаака у двадцять другому розділі. Розділ «одинадцять» — альфа-початок, а розділ «двадцять два» — омега-завершення. Віра, необхідна, щоб почути Божий голос у значенні імен, нічим не відрізняється від віри, потрібної, щоб почути Його голос у нумерації Його Слова. Одне застосування родоводу, яке не розглядають богослови, — це родовід Ізмаїла, символ ісламу.

А оце імена синів Ізмаїла, за їхніми іменами, за їхніми родами: первісток Ізмаїла — Небайот; і Кедар, і Адбеел, і Мівсам, і Мішма, і Дума, і Масса, Хадар, і Тема, Єтур, Нафіш та Кедема. Оце сини Ізмаїла, і оце їхні імена за їхніми містами та їхніми твердинями; дванадцять князів за їхніми народами. Буття 25:13-16.

Коли визначення цих дванадцяти імен викладено у вигляді твердження, воно звучить так: «Пророчо нащадки Ізмаїла — плідний темношкірий народ, відомий як воїни, але історично й пророчо зазнали скорботи 11 серпня 1840 року, а згодом 11 вересня 2001 року. У біблійній історії їх називають дітьми сходу. Вони походять з Аравії, де ростуть запашні прянощі, що використовувалися в служінні єврейського святилища. Слово «assassins» походить з історії ісламу й означає смерть, заповідяну потай. У часи Хрестових походів іслам замкнув, оточив і обложив католицьку Європу, але їхнє подальше стримання ознаменувало настання освіження з 1840 по 1844 рік, а також від 9/11 аж до кризи недільного закону». Визначення дванадцяти імен синів Ізмаїла усі представлені в попередньому твердженні жирним шрифтом.

Дванадцять імен у роді Ізмаїла стають тринадцятьма, якщо до списку включити самого Ізмаїла. Тринадцять — символічне число «бунту», що й зробила Агар, і це призвело до того, що Авраам дозволив вигнати Агар та Ізмаїла. Павло використовує той випадок, щоб описати вигнання давнього Ізраїлю як Божого завітного народу, у той самий час, коли Він укладав завіт зі Своєю християнською нареченою.

Бо написано, що Авраам мав двох синів: одного від рабині, а другого від вільної. Але той, що від рабині, народився за тілом; а той, що від вільної, — за обітницею. У цьому є алегорія: це два заповіти; один від гори Сінай, що породжує в рабство, — це Агар. Бо ця Агар — гора Сінай в Аравії і відповідає теперішньому Єрусалиму, який разом зі своїми дітьми перебуває в рабстві. А Єрусалим, що вгорі, — вільний; він є матір'ю нам усім. Бо

написано: Радій, неплідна, що не народжуєш; вигукни та заклич, ти, що не мучишся в пологах, бо в самотній набагато більше дітей, ніж у тієї, що має чоловіка. А ми, браття, як Ісаак, — діти обітничі. Але як тоді той, хто народився за тілом, переслідував того, хто народився за Духом, так і тепер. Однак що каже Писання? Вижени рабиню та її сина, бо син рабині не буде спадкоємцем разом із сином вільної. Отже, браття, ми не діти рабині, а вільної. Галатам 4:22–31.

Ізмаїл — символ ісламу, а Агар, мати Ізмаїла, — символ церкви завіту смерті. Ісаак — символ християнства, а Сара — символ церкви завіту життя. З цієї причини Ізмаїл мав дванадцять синів, бо дванадцять — символ Божого завітного народу, а іслам — підробка Божого завітного народу.

У Євангеліях є два родоводи Христа. Один — у Матвія, а інший — у Луки.

А Яків породив Йосипа, чоловіка Марії, від якої народився Ісус, що зветься Христос. Отже, всіх родів від Авраама до Давида — чотирнадцять родів; і від Давида до переселення до Вавилону — чотирнадцять родів; і від переселення до Вавилону до Христа — чотирнадцять родів. А народження Ісуса Христа було так: коли його мати Марія була обручена з Йосипом, перш ніж вони зійшлися, виявилось, що вона вагітна від Святого Духа. Матвія 1:16–18.

Родовід у Матвія визначає три рівні періоди по чотирнадцять, які разом становлять сорок два. Христос є омегою історії завіту щодо Мойсея як альфи історії завіту. Мойсей пророкує, що Христос буде «подібним до нього». У своєму двадцятирічному житті Мойсей мав три періоди по сорок років. Кожен сорокарічний період життя Мойсея, якщо покласти рядок на рядок, завершується в Кадеші, символі 1863 року та недільного закону. Три періоди Христа закінчуються на Давиді, полоні у Вавилоні та підтвердженні Христом завіту Своєю кров'ю на хресті. Давид представляє піднесення торжествуючої церкви при недільному законі, а друга лінія вказує на відведення нерозумних дів у Вавилон при недільному законі. Третій період закінчується на хресті, який, знову ж таки, є образом недільного закону, де Христос підтверджує Авраамів завіт зі ста сорока чотирма тисячами та Ноїв завіт із великою громадою.

Те, що можна зрозуміти, коли ці дві лінії накладаються одна на одну, вражає. Сто двадцять років Мойсея пов'язуються зі 120 роками Ноя, а сорок два покоління Христа пов'язуються з царюванням антихриста протягом сорока двох символічних місяців під час недільного закону.

І сказав Господь: Мій Дух не буде вічно змагатися з людиною, бо й вона є плоть; однак її дні будуть сто двадцять років. Буття 6:3.

Поряд із родоводом у Матвія, який підкреслює завіт Авраама, родовід Христа, поданий Лукою, простягається аж до самого творіння, тим самим наголошуючи на завіті життя, який Адам порушив в Едемі. Родовід у Луки починається з Ісуса і йде назад за ланцюгом предків аж до Адама, який названий сином Божим. Родовідна лінія завершується досконалим другим Адамом, а починається досконалим першим Адамом. Від першого Адама до другого

Адама подано 77 поколінь.

Родоводи Писання становлять лінії істини. Ми щойно виявили кілька таких, що значно перевищують кількість необхідних свідків для встановлення істини. Родовідні лінії містять голос історичних звершень і майбутніх передбачень, і вони містять голос Палмоні, Дивовижного Обчислювача таємниць, оскільки числові загадки, закладені в цих лініях, дають другий голос. Ці два голоси чути разом із третім голосом — голосом Дивовижного Лінгвіста, який створив і керує всім, включно з іменами людей, місць і речей.

Коли Іван обернувся, щоб побачити голос позаду себе, він був як шум багатьох вод, а коли Даниїл мав те саме видіння, Його голос був голосом великого люду. Буквальний зміст Писання, а також імена, що містяться в ньому, і нумерація всередині тексту — це три голоси в одному уривку. Коли ти береш рядок з трьома голосами й накладаєш його на паралельний рядок, три голоси стають багатьма голосами.

І з престолу пролунав голос, що говорив: Хваліте Бога нашого, усі ви, слуги Його, і ви, що боїтеся Його, малі й великі. І почув я, ніби голос великого натовпу, і як шум багатьох вод, і як гук могутніх громів, що казали: Алілуя, бо Господь Бог Всемогутній царює.
Об'явлення 19:5, 6.

Деякі з найзначніших родоводів зустрічаються серед царів Ізраїлю. Перші сім царів Ізраїлю, північного царства, закінчуються на Ахаві, Єзавелі та Іллі, тим самим представляючи недільний закон. Лінія останніх семи царів північних племен починається з недільного закону і закінчується закриттям часу випробування, коли у 12 розділі книги Даниїла повстане Михаїл. Перші сім царів Юди ілюструють історію від недільного закону до того, як повстане Михаїл, а останні сім царів окреслюють історію, що веде до недільного закону. Дві родовідні лінії, кожна з яких має альфа-історію та омега-історію. Альфа-історія — це період від 9/11 до недільного закону, а омега-період — від недільного закону до закінчення часу випробування. Перші сім царів Ізраїлю узгоджуються з останніми сімома царями Юди; а останні сім царів Ізраїлю — з першими сімома царями Юди.

Продовжимо в наступній статті.

Будьте непохитні до кінця

[Об'явлення 1:1, 2, цитовано.] Уся Біблія є одкровенням; адже всі одкровення людям приходять через Христа, і все зосереджується в Ньому. Бог промовив до нас через Свого Сина, Якому ми належимо за правом творіння і за правом викуплення. Христос прийшов до Івана, який був у вигнанні на острові Патмос, щоб дати йому істину для цих останніх днів, щоб показати йому те, що незабаром має відбутися. Ісус Христос — великий довірений розпорядник божественного одкровення. Саме через Нього ми маємо знання про те, чого нам слід очікувати в завершальних сценах історії цієї землі. Бог дав це одкровення Христу, а Христос передав його Іванові.

Іван, улюблений учень, був тим, кого обрали, щоб прийняти це одкровення. Він був останнім із перших обраних учнів, хто залишився в живих. За часів Нового Заповіту він

був вшанований так само, як пророк Даниїл був вшанований за часів Старого Заповіту.

Настанова, яку належало передати Іванові, була настільки важливою, що Христос зійшов з небес, щоб дати їй Своєму слугі, повелівши йому надіслати її церквам. Ця настанова має бути предметом нашого уважного і молитовного вивчення, бо ми живемо в час, коли люди, які не перебувають під керівництвом Святого Духа, вноситимуть хибні теорії. Ці люди перебувають на високих посадах і мають амбітні проєкти для реалізації. Вони прагнуть звеличити себе і перевернути весь порядок речей. Бог дав нам особливу настанову, щоб уберегти нас від таких. Він звелів Іванові записати в книзі те, що має статися в завершальних сценах історії цієї землі.

Після спливу часу Бог довірив Своїм вірним послідовникам дорогоцінні принципи теперішньої істини. Ці принципи не були дані тим, хто не мав участі в проголошенні першої й другої ангельської вістки. Вони були дані працівникам, які від самого початку брали участь у справі.

Ті, хто пройшли через ці досвіди, мають бути твердими, як скеля, у вірності принципам, які зробили нас Адвентистами сьомого дня. Вони мають бути співпрацівниками з Богом, зв'язуючи свідцтво й запечатуючи Закон серед Його учнів. Тих, хто брав участь у становленні нашої справи на підґрунті біблійної істини, тих, хто знають дороговкази, що вказали правильний шлях, слід вважати працівниками найвищої цінності. Вони можуть говорити з особистого досвіду про істини, довірені їм. Ці мужі не повинні допустити, щоб їхню віру було змінено на невір'я; вони не повинні допустити, щоб знамено третього ангела було забране з їхніх рук. Вони мають тримати початок своєї впевненості міцно аж до кінця.

Господь заявив, що історія минулого має бути переказана, коли ми приступаємо до завершального діла. Кожна істина, яку Він дав для цих останніх днів, має бути проголошена світові. Кожен стовп, який Він утвердив, має бути зміцнений. Ми не можемо нині відійти від основи, яку Бог заклав. Ми не можемо нині створювати якусь нову організацію; бо це означало б відступництво від істини.

Медично-місіонерську діяльність слід очистити й звільнити від усього, що могло б послабити віру віруючих у минулий досвід Божого народу. Едем, прекрасний Едем, був опоганений через появу гріха. Тепер є потреба знову пригадати досвід людей, які відіграли роль у заснуванні нашої праці на початку.

Час від часу ми читаємо некрологи великих людей світу. Їхній час приходить раптово, мов у мить. Багато хто, здається, у доброму здоров'ї, помирають після бенкету або після того, як складають самолюбні плани власного звеличення. Лунає слово: «Він приліпився до своїх ідолів; залиште його». Це означає, що Господь більше не охороняє його від зла. Приходить раптова смерть — і чого варта праця всього його життя? Його життя було невдачею. Дерево падає, бо сила, що його підтримувала, полишає його на поталу ідолослужінню.

Чоловіки і жінки поглинуті пошуком чогось, чим можна насолодитися. Вони продають свої душі за ніщо, а Бог забирає Своє довготерпіння та поблажливість. Вони полишені

на волю власного вибору.

«Є такі, що, заявляючи, ніби вірять у нинішню істину, зганьбили свою віру й відмовилися ходити у світлі. Хто тепер відкине свої егоїстичні, мирські принципи? Хто тепер прагнучиме усвідомити цінність душі? Яка користь людині, коли вона здобуде весь світ, а свою душу втратить? Або що дасть людина взамін за свою душу? Чи відчуваєте ви голод і спрагу за хлібом життя та водою спасіння? Чи усвідомлюєте ви цінність душ, за які помер Христос? Чи живуть ті, хто називає себе християнами, відповідно до свого визнання віри? Чи усвідомлюють вони цінність душі? Чи прагнуть вони очищати свої душі через послух істині?» Manuscript Releases, том 20, 150, 151.